

парламент је важна и његова унутрашња организација као и питање његових унутрашњих односа и начина њиховог регулисања. Може се рећи да су то две стране исте медаље које подједнако утичу да парламент има овакав значај и утицај у уставном и политичком систему модерне државе. Унутрашња организација парламента представља један механизам сачињен из различитих права и средстава која омогућују несметано функционисање самог парламента. Зато ово питање унутрашње организације и начина рада парламента није никако споредног, техничког или организационог карактера, него има и своју политичку импликацију и утиче на политичку успешност овог најважнијег представничког тела сваке државе. Са становишта те политичке успешности парламента је итекако важно да ли је његов рад рационалан или не па је и логично што се у први план поставља то питање рационализације парламента и његових унутрашњих односа и организације. Иако ова питања унутрашње организације и начина рада парламента нису споредна и чисто техничка, не значи ни да су важна и пресудна па им и не треба преценити значај. Не сме се заборавити да су једно поступак и организација, а нешто сасвим друго људи који чине парламент и покрећу га у живот. Важније од самог механизма и организације је ипак оно што сами људи чине јер ако они нису на висини свог задатка у парламенту, онда је мала корист и од најбољих организационих решења и најрационалније изведене организације унутрашњег живота у парламенту.

Са развојем самог парламента (и парламентаризма) су се развијала, усавршавала и побољшавала и сама организациона решења везана за његов рад и функционисање. Отуда се сваки тип парламента (парламентаризма) препознаје по неким својим специфичностима у погледу организације и начина свог рада и у томе се огледа утицај различитих фактора, од традиције преко политичке културе и менталитета људи па све до карактеристика уставне и политичке организације сваке државе понаособ. Сумирајући историју и богату праксу парламента у свету, проф. Јован Ђорђевић уочава три више или мање успешна модела организације парламента и то: а) енглески који се заснива на вековним конвенцијама и процедурама; б) амерички конгресни тип, са строгим правилима процедуре, у коме претеже улога одбора; и в) француски модел у коме се прелама сложена политичка и партијска структура земље и у самом парламенту ствара однос снага који обезбеђује превласт скупштинске већине и њену контролу над владом.